

Neziderské jezero - Neusiedlersee - Fertő-tó

Výprava do neuvěřitelného bludiště kanálů a jezírek v rákosí. 29.1.2017

Podle webových kamer bylo patrné, že v severovýchodní části jezera je na ledu sníh, naopak v jižní části ne. To mi potvrdil i Vašek Šatava, který u Rustu v týdnu bruslil. Za své východiště jsem i já zvolil Rust na západní straně jezera. Mým hlavním cílem bylo prozkoumat změť kanálů na jižní maďarské straně. V Rustu ráno na ledu nikdo nebyl, ale podle množství stop bylo patrné, že odpoledne se tu masově bruslí. Na rozdíl od naší výpravy na Balaton, kde bylo nádherné počasí, mě zde přivítalo zamračené nebe. Vymotal jsem se z kanálů na otevřené jezero. Led tu byl hladký, místy mírně hrbolatý, ale umožňující rychlou jízdu. Za chvíli jsem byl v Mörbisch am See. Tady jsem potkal první bruslaře a také ledoplachetky. V průplavu u přístavu jsou nízké mosty, pod kterými byla voda. Musel jsem je obejít po zemi. Dál jsem pokračoval k maďarské hranici. Když bruslaři přestali mluvit německy, ale naopak na sebe halasně křičeli pro nás velmi nesrozumitelnou řečí, poznal jsem, že jsem už v Maďarsku. Objevilo se středisko krásných hotelů Fertőrákos, vystavěných na vodě na kůlech. Všechny hotely měly rázovité doškové střechy. Pokračoval jsem dál, bruslaři zmizeli, ještě jsem potkal několik rybářů, trpělivě čekajících na rybu u díry. Dále už byl jenom led, rákosí a také tisícíhlavá hejna ptáků. Led byl většinou velmi silný - 20 až 30 cm, ale patrně ta obrovská hejna měla na svědomí, že z ničeho nic se objevilo velké oko volné vody. Dalo se v pohodě objet, ale od této chvíle jsem nebruslil úplně bezstarostně, ale dával si větší pozor. V jednu chvíli se celé hejno zvedlo z hladiny, nad mou hlavou zakroužilo a odletělo k jiné vodní ploše. Byl to neskutečný zážitek. Kamarád geolog mi řekl, že ta místa s nezamrzlou vodou mají patrně na svědomí vývěry teplejší vody ze dna, které jezero napájí. Podle map stažených z mapy.cz jsem pokračoval do změti rákosí a hledal kanál pro další jízdu. Bylo to docela orientačně náročné, ale kanál jsem našel. Projel jsem několika malými jezírky schovanými v rákosí a přijel k důležitému místu, odkud pokračoval kanál dlouhý několik kilometrů. I v tomto případě jsem byl úspěšný. Kanál byl široký jen dva až tři metry, občas se zúžil až na jeden metr, rákosí mě zcela pohltilo. Nad kanálem se objevil zbytek vidovky z komunistických dob. I tady uprostřed bažin a rákosí komunisté hlídali, aby jim nějaký Lájoš neutekl. Několikrát jsem dojel na křižovatku kanálů, překvapilo mě, že ty mapy byly docela přesné a dovedly mě až k širokému kanálu na jižní straně jezera. Tento průplav mě ohromil neskutečným množstvím rákosových ostrůvků. Kličkování mezi nimi bylo vrcholným bruslařským zážitkem. Dojel jsem až k velkému jezeru na nejjižnější straně Neziderského jezera, chtěl jsem tudy projet na východní stranu, ale zastavila mě obrovská vodní plocha bez ledu. Zatočil jsem do jiného kanálu vedoucího na sever, ale i v něm byla voda. Objížděl jsem ji podél rákosí, ale najednou se pode mnou led probořil a byl jsem do půl lýtek ve vodě. Převlékl jsem si ponožky, natáhl igelitové pytlíky a vydal se na zpáteční cestu do kanálu s ostrůvky. Tím se dalo v pohodě přejet na sever. Naopak v něm byl snad nejlepší led z celé trasy. Několik kilometrů absolutního skla. Rychle jsem dohnal ztracený čas. Vyjel jsem na otevřenou plochu největší části jezera. Uprostřed jsem uviděl ostrov, ke kterému se sjížděli už zase německy mluvící bruslaři. Ostrůvek je velmi zajímavým hraničním bodem, hranice se tu láme o devadesát stupňů. Je na něm velký maďarský kříž a rakouská vlajka. Někteří bruslaři přejížděli na východní stranu jezera, přidal jsem se k nim. V létě tu jezdí trajekt napříč jezerem. V přístavu jsem si oblékl poslední suché ponožky a přesvístěl s větrem v zádech napříč jezerem na západní stranu, ledoplachetek se tu prohánělo už celé hejno. Přešel jsem jeden proud nakupených ker, oproti Balatonu jsou tu méně vyvinuté a dají se překodrcat na bruslích. Rust mě na závěr přivítal tisícovkou bruslařů, hudbou a množstvím stánků. Po hodinách v samotě rákosí to byl docela šok. V Maďarsku jsme jednoho nordika potkali, tady ani jednoho. I Rakušáci se živě zajímali o mé brusle. Nikdy by mě nenapadlo, že zrovna v Rakousku budu poučovat místní o moderním sportovním vybavení. Na rozdíl od českých bruslařů ovšem asi polovina místních má na hlavě přilbu.